

75 aastat vanaas. Selle mälestuselset paniwad taas Tartu seltsi, Vanemuine ja Eesti Räätikööliste Abiandmisse seltse, Juunisuu 18., 19. ja 20. päeval Tartu linnas suure üleüldise Tänulaulupidi trime, millest üleüldje 263 loori 3951 lauljoga ja mängijoga oja wõtšiowad. Pidu oli kõigiti siis ja waimustaw, pidust ojamõtmine waga elaw. Isagi laugelt Venemaaalt. Soomemaalt ja Rootsi-maalgi oli pidulisi tulnud, kes tööt pidult pidu tiites labufiowad. Üleüldje on meie juubeliaasta õnnistuse ja edenemise aasta olnud. Peaks see ka edespidi nii jäama. Kui tahame, et rahu ja rõõm alati meie majades ja rajaades walitsels, tui soovime, et Jumal meie töödele oma õnnistusti annaks, tui nõuame, et meie elu edenes, siis wend:

Nõua tött ja õigust taga, | Päite filib siis su pääd,
Lõobs ja sõnas ole waga: | Taewas jagab tubat hääd.

Aru Aadu äpardused.

Ilmas, ormas kalendri lugeja, on üks tuntud õnnetusolemas, mida tuli õnnetuselset ei peeta, aga seda siisgi on. Räätsiv näitus olen sellest mina, selle jutusele alandlik tirjutaja.

Minu isa — Jumal ülendagu ta hinge — lõassis mind tublisti loolis läia. Ma õppisin ja õgisin säätl tarbusi, nii et pääa vtsas auras, ebt tuli mete linnatooli sel ajal veel launis lehwal järjel seisowad.

Igal pool üteldi minu sohta: „Herra Aadu Aru on üks osav mees, aga mislegi tarvis ei vodi teda pruufida, ta ei osa ilmas elada. Ta ei tea, kuda inimestega peab läbi läima, ei tea, kuda jalad ja läed hoidma, muidu on ta üks hää ja tubli meeß.”

Mii räägiti minust. Kas saad nüüd oru, armas lugeja, kus see wiga oli? Minu laswotamises nimelt. Ma olin foolis ja töö juures usin, aga mu riided olid puhuseta ja torratud. Ma olin tasane, walmis tööle ja auus, aga org. Ma joossin ära, tui wõõrad inimesed tuliwad, ei teadnud suhugi woadata, tui leegi minuga räälima haffas; ja lui ma veel ühe noesterahva wadtu pidin lahle ja sobralil olema, jän ma lui soolasammast tummalt seisma.

Lühidelt: mis ilmas wiisatu set ja haritud sombetesse nimetataisse, see on elu ja eluõnne juurdeniisama tarvili! tui igapäewane leib.

Mogu ma fogedahti näen, on ilmas palju neid, kes seda peenet lunsti ei mõista. Mii mõnigi tsand, kes mõnesse seltsonda tuleb, ei tea, kuda ta oma läsa ja jalgu peab hoidma, mis nendega tegema. Parem oleks, tui ta nad wõitsi kedu jäätta. Mii mõnigi eitea, luhu ta oma läed peab panema. Pea „tsustab” ta nad wetti, pea püsfitašusse, pea sügab ta lõriva, pea nina, pea lobendab juuksi, pea seab seda ja teist. Ma palun sellepäras, nii lahle essa, minu loest lugeda ja ta teistele teatada; fest oma hõõweldamata oleku läbi ja pääroosi olen ma nii mõnigi äparduse fissie langenud, mis ma teistele järele tegemiset mitte ei soovite.

Miipea tui minu tädi Norjand oli ära surnud ja mina — tema ainus pârija — launi ristaks mehes olin saanud, paluti ja soovitati müsle — kolmelümmeaastasele wana-poisile — üht tütarlast abiisaats, tütarlast, kes ilus, ritas, lahle ja töökas oli.

Neiu Maali meeldis müsle; ahi yidi saama joonde aetud. Et neiut lähemalt tundma õppida, futsus ta isä mind enesele wõõrals.